

De Pinto

Het grote statige pand bevindt zich op een hoek waar iedereen haast heeft. Fietsers komen van verschillende kanten de bocht van de Anthoniebreestraat om. Niemand wil stoppen maar het gaat net goed. Meestal tenminste. Ik ben er wel eens aangereden met een schilderij onder mijn arm. Op de gevel van het witte gebouw staat een zwart bordje De Pinto huis. Het heeft altijd mijn nieuwsgierigheid getrokken. Wat gebeurt daar precies?. Als ik op straat toevallig een poster zie hangen van een koffieconcert met een klinkende Spaanse naam Irene Sorozabel Moreno besluit ik te gaan.

Op zondagochtend half elf ben ik de eerste bezoeker. Ik word vriendelijk ontvangen door een van de vrijwilligers die het pand runt. In de ruime voorzaal, kunst aan de wand, een leestafel en een halve kring stoelen opgesteld voor het concert. De musici zijn hun instrumenten aan het stemmen en in de weer met bladmuziek Langzaam maar zeker druppelt het vol met een publiek dat een mix is van buurtbewoners en muzikliefhebbers.

De jonge musici vertellen enthousiast over de Oude Muziek op het programma staat. De stukken van componisten als Caccini en Frescobaldi dateren ongeveer uit dezelfde tijd als het pand (1606) Irene, een frêle meisje met een volle stem (mezzosopraan) die ook blokfluit speelt wordt begeleid door een Luke Starkey die een theorbe bespeelt, een barokluit met een enorme hals die diagonaal de ruimte doorklieft.

Hun samenspel klinkt puur, maakt me wakker van de zondagochtend en geeft me een rustig gevoel. Hemelse klanken stijgen op naar het hoge plafond dat met engelen beschilderd is. Een groot glas-in-lood raam staat half open met uitzicht op de Jodenstraat met het Rembrandthuis. Het venster doet me denken aan het Rembrandts ets van Jan Six leunend in precies zo'n kozijn. Tijdens het recital hoor ik het geluid van paardenhoeven en wielen van koets over de straatstenen. Ik waan me in een andere tijd. Kijkend naar de groene deur van het Rembrandthuis wacht ik of de Meester toevallig uit zijn atelier uit stapt.

Na afloop van het prachtige concert zijn er allerlei consumpties beschikbaar. In de ongedwongen sfeer raak ik aan de praat met een vrijwilliger die prenten laat zien van het bewogen verleden van het gebouw. Het huis heeft zijn naam te danken heeft aan Isaac de Pinto, een rijke handelaar. Gelegen in Jodenbuurt worden tijdens de Hongerwinter verlate huizen voor brandhout gesloopt. Het De Pintohuis blijft geïsoleerd staan in de zwaar gehavende buurt. In de jaren zeventig zijn er plannen van de Gemeente voor een vierbaansweg en een metro dwars door de Nieuwmarkt Het historische huis staat op de nominatie gesloopt te worden. Gelukkig weten actievoerders het net te voorkomen en het huis wordt in 1975 gerestaureerd Als in 2012 het De Pintohuis als filiaal van de OBA gesloten wordt het opnieuw in zijn voortgang bedreigt weet Een actiecomité weet het te redden Het is indrukwekkend hoe veel moeite er is om het huis voor de buurt te behouden met tal van laagdrempelige activiteiten. Al met al ben ik blij dat ik dit rustpunt in het jachtige stadsleven ontdekt heb

